

**ЗБОРНИК ПРЕСУДА
ПРЕКРШАЈНИХ СУДОВА
ЗА МЕСЕЦ МАЈ 2012. ГОДИНЕ**

Израда ове публикација омогућена је подршком америчког народа путем Америчке агенције за међународни развој (USAID) кроз Пројекат за реформу правосуђа и одговорну власт и не мора неопходно одсликавати ставове USAID или Владе Сједињених Америчких Држава.

Издавач:

Удружење судија прекршајних судова Републике Србије,
Хаџи Проданова 11,
Београд

Уредник:

За Удружење судија прекршајних судова РС Мирослав Јањетовић,
судија Вишег прекршајног суда у Београду

Тираж:

600 ком

Штампа:

АТЦ, Београд

Београд, 2012.

1.

За постојање стварне заблуде, прописане чланом 20. Закона о прекршајима, као основа који искључује прекршајну одговорност, потребно је да суд утврди околности на основу којих је окривљени погрешно сматрао да постоје, које да су стварно постојале његова би радња била дозвољена. У супротном прозилази да чињенично стање није у потпуности, а самим тим ни правилно утврђено, што представља разлог за укидање првостепене одлуке.

Образложење

Пресудом првостепеног прекршајног суда ослобођен је кривице окривљени Н.Р. због прекршаја из чл. 341.ст.1.тач.1. Царинског закона, на основу чл. 218.ст.1.тач.2. Закона о прекршајима.

Неспорно је у поступку утврђено, што и окривљени није оспорио приликом саслушања, да је окривљени у царинском поступку поднео неоригиналну саобраћајну дозволу, али нису утврђене околности на основу којих је окривљени погрешно сматрао да су оне стварно постојале његова би радња била дозвољена и на основу истих би постојала стварна заблуда према чл. 20. Закона о прекршајима, као основ који искључује прекршајну одговорност. Осим што је суд саслушањем окривљеног утврдио да је возило купио на пијаци, није саслушао окривљеног на остале околности у вези набавке возила, које су окривљеном могле указати на сумњу у вези власништва возила и порекла, поред околности да је возило купио на пијаци, која је била довољна да му укаже да је потребно да изврши додатне провере возила, а на основу којих је суд могао да поуздано утврди да ли је окривљени поступао са нехатом и да ли је био у стању неотклоњиве стварне заблуде када је поднео неверодостојни документ. Чињенице које је суд у поступку утврдио нису од утицаја на одлуку. Окривљени није стручно лице и не поседује потребна знања, па с тога није потребно и не тражи се од њега да сам врши проверу веродостојности саобраћајне дозволе, па није од утицаја и није довољно за одлуку о ослобађању кривице то што је у поступку утврђено да је сам упоредио бројеве шасије мотора са возила са бројевима који су уписани у дозволи, као и да је имао

овлашћење за управљање возилом, што и не представља биће прекршаја који се окривљеном захтевом ставља на терет, а ни чињеница да је возило оцаринио и регистровао, јер је управо приликом царинског поступка и утврђен прекршај. Из наведеног, произилази да у првостепеном поступку чињенично стање није у потпуности, а тиме ни правилно утврђено, што је један од основа жалбе подносиоца и разлог за укидање првостепене одлуке)

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж.бр.4626/2012, од 22.03.2012. године)

2.

Постоји битна повреда одредаба прекршајног поступка из чл. 234.ст.2. Закона о прекршајима, која се огледа у повреди права окривљене на одбрану, уколико на записнику о саслушању окривљене није забележено да је дата поука окривљеној о праву на превођење и изјава окривљене у вези поуке.

Из образложења:

Пресудом првостепеног прекршајног суда окривљена И.С.Ф. оглашена је кривом због прекршаја из чл. 63.ст.1.тач.11. и чл.62.ст.1.тач.12. Закона о девизном пословању и чл.67.ст.1. до чл.70. Закона о спречавању прања новца и финансирања тероризма и осуђена је на новчану казну у износу од 40.000,00 динара, као и обавезана да плати паушал прекршајног поступка у износу од 1.000,00 динара. Окривљеној је изречена и заштитна мера делимично одузимање предмета прекршаја, па је износ од 3.000,00 евра одузет од окривљене као предмет прекршаја, а износ од 7.000,00 евра враћен окривљеној.

Основано се жалбом истиче да је суд у првостепеном поступку повредио право окривљене на одбрану. Према члану 86.ст.2. Закона о прекршајима, окривљени има право да при извођењу појединих радњи у поступку или на усменом претресу употребљава свој језик, у ставу 3. истог члана, ако се радња у поступку односно усмени претрес не води на језику тог лица, обезбедиће се усмено превођење онога што то лице или други износи и према ст.4. истог закона, о праву на превођење поучиће се

лице из става 2., које се може одрећи тог права. У записнику ће се забележити дата поука и изјава учесника.

Из доказа у списима, окривљена јесте упозорена на право на употребу матерњег језика, али у записнику није унета њена изјава у вези ове поуке, чиме је суд поступио противно наведеним одредбама Закона о прекршајима, учинио битну повреду одредаба прекршајног поступка из чл. 234.ст.2. Закона о прекршајима и повредио право окривљене на одбрану, јер у смислу чл.85.ст.1. и ст.2. Закона о прекршајима, пре доношења одлуке окривљеном се мора дати могућност да се изјасни о чињеницама и доказима који га терете и да изнесе све чињенице и доказе који му иду у корист.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж.бр. 9993/2012/а, од 29.03.2012. год.)

3.

Прекршај из чл.334.ст.1.тач.1. у вези чл.332.ст.3. Царинског закона.

Пресудом првостепеног прекршајног суда окривљени Ц.Б је оглашен кривим за прекршај из чл.334 ст.1 тач.1 у вези чл.332 ст.3 Царинског закона и осуђен на новчану казну у износу од 20.000,00 (двадесет хиљада) динара. Окривљеном је изречена заштитна мера одузимања робе, која је предмет прекршаја, применом чл.385 ст.1 Царинског закона, и то: путничко возило марке „Форд Ексорт ЦЛХ” са рег. БД 52-81, са бројем шасије WFOAXXGCAANS25557 и бројем мотора SN 25557, саобраћајне дозволе број 7442, серијски број ЦГ 00464124 и кључ за стартовање истог, с тим што ће се поменуто возило продати и средства од продаје уплатити на рачун буџета РС. Обавезан је на плаћање трошкова поступка у износу од 800,00 (осам стотина) динара.

Против ове пресуде жалбу је благовремено изјавио окривљени Ц.Б. из свих разлога. Као битну повреду одредаба прекршајног поступка у жалби истиче да је изрека првостепене пресуде неразумљива, противречна сама себи и разлозима пресуде, а о неким одлучним чињеницама нису наведени разлози или су дати разлози потпуно нејасни и противречни. Неразумљивост изреке пресуде произилази из чињеничног описа прекршаја, а која се састоји у томе да је саобраћајна дозвола путничког

возила фалсификована. Тврди да је фалсификована саобраћајна дозвола изван бића царинског прекршаја и та чињеница може бити у склопу неког другог кажњивог дела а не и царинског прекршаја. Разлог што возило није могло бити регистровано није последица било ког царинског прекршаја пошто њега и нема, већ постојања фалсификоване саобраћајне дозволе, јер првостепени суд у разлозима своје одлуке све време говорећи о царинском прекршају објашњавао немогућност регистрације због тога што је саобраћајна дозвола за спорно возило била фалсификована. У жалби даље објашњава и излаже судбину возила са црногорским таблицама и наводи колико је времена потребно да би се решио статус таквих возила, односно да је у царинско подручје Србије возило увезено пре више година, па се треба посматрати и са аспекта застарелости прекршаја, о чему првостепени суд не даје разлоге. Материјално право је такође погрешно примењено, јер радња која му је стављена на терет није прекршај. Из напред наведених разлога, обзиром да првостепена пресуда није законита и правилна предлаже укидање исте и враћање предмета првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Разматрајући жалбу, ожалбену пресуду и остале списе предмета суд је нашао да је жалба неоснована.

Виши прекршајни суд је испитао ожалбену пресуду у смислу чл.241 Закона о прекршајима па налази да нису учињене битне повреде одредаба прекршајног поступка из чл.234 Закона о прекршајима, нити повреда материјалног права на штету окривљеног из чл.235 истог закона, због којих би ожалбена пресуда морала бити укинута по службеној дужности.

По оцени овог суда жалбени наводи не доводе у сумњу утврђену кривицу окривљеног, као ни одлуку о казни и заштитној мери, јер према стању у списима предмета, изведени су сви потребни докази. Саслушан је окривљени који је истакао да је спорно возило било регистровано до 05.06.2007.године, да је за исто платио царину, а након тога поднео захтев за регистрацију возила али је добио одговор да се исто не може регистровати, јер је саобраћајна дозвола фалсификована, а такође је истакао да није могао да зна да се ради о фалсификованој саобраћајној дозволи, нити је то знао продавац, па сматра да не треба да сноси кривицу за учињени прекршај. Саслушани су сведоци предложени од стране окривљеног, М. В. и С. К., који су потврдили да им је познато да је негде половином 2007. године окривљени Б.Ц. купио возило са црногорским таблицама и да је продавац том приликом предао саобраћајну дозволу Б.Ц. и поменуто возило, али нико од присутних није посумњао да су папери били неисправ-

ни. На основу изјаве окривљеног, изјаве сведока, материјалних доказа подносиоца захтева у списима предмета, обављеним вештачењем, којим је утврђено да је образац саобраћајне дозволе издат на име В. Р. фалсификован, правилно је утврђено да је окривљени учинио прекршај из изреке побијане пресуде, што је првостепени суд у спроведеном прекршајном поступку правилно закључио, због чега је окривљеног огласио кривим.

Наводи из жалбе окривљеног нису од утицаја на доношење другачије одлуке у овој прекршајној ствари. Иако се жалбом окривљеног истиче, као један од жалбених основа, повреда одредаба прекршајног поступка, овај жалбени навод је само декларативног карактера, јер у жалби нема разлога о томе у чему се састоје повреде поступка у побијаној пресуди. Оцењујући изнете жалбене наводе окривљеног, којим се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, Виши суд је нашао да су исти без основа и утицаја на законитост и правилност побијане одлуке. Исти су у супротности са доказима у списима предмета. Оно што је битно за прекршај који је окривљеном стављен на терет, јесте да легално увезена и регистрована возила имају одговарајућу документацију која се на то односи, док возила са лажном тј. фалсификованом саобраћајном дозволом немају документацију потребну за регистрацију, односно доказ о пореклу и власништву, посебно доказ о царињењу, ради се о возилима која немају решен статус у земљи и која уопште нису регистрована. Одбрана окривљеног да се не ради о царинском прекршају, већ да је то неко друго кажњиво дело није основана и ради се о покушају избегавања прекршајне одговорности и пренебегвању релевантних доказа да се ради о неоцарињеном страном возилу, које због тога и није могло бити регистровано, а циљ фалсификата јесте у томе да се прикрије стварно стање возила. Одлучна чињеница која говори о прекршајној одговорности окривљеног је управо та да је он затечен у поседу возила са неприпадајућим регистарским ознакама и саобраћајном документацијом, за коју је у току поступка утврђено да није оригинална, а на основу извршеног вештачења. Окривљени је морао и требао пре куповине возила да провери регистрацију код органа који је издао наводна документа о регистрацији и који би тада констатовао да он није издао спорна документа, а како то окривљени није учинио, пристао је на наступање забрањене последице, па се у том смислу и не може бранити да није учинио прекршај, као што и није битно на основу чега је окривљени дошао у посед возила које има фалсификовану саобраћајну документацију, већ је битно да је он затечен у поседу таквог возила.

Првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенично стање, дао разлоге о одлучним чињеницама, правилно ценио сваки доказ посебно и све доказе заједно и на тако утврђено чињенично стање правилно применио материјални пропис и окривљеног огласио кривим и казнио ублаженом новчаном казном применом чл.40 Закона о прекршајима, имајући при томе у виду и одредбе чл.39 Закона о прекршајима које утичу да казна буде већа или мања, о чему је првостепени судија дао ваљане и оправдане разлоге, а које као правилно цењене прихвата и овај суд.

Правилно је првостепени суд окривљеном изрекао заштитну меру одузимања возила као предмета извршења прекршаја применом чл.385 ст.1 Царинског закона, јер је иста као обавезна прописана за учињени прекршај.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж.8261/12, од 20.03.2012. год.)

4.

Постоји битна повреда одредаба прекршајног поступка из чл.234.ст.1.тач.15. и ст.2. Закона о прекршајима, уколико пресуда нема разлога о одлучним чињеницама, а донета је уз примену чл. 85.ст.3. Закона о прекршајима.

Из образложења:

Пресудом првостепеног прекршајног суда окривљени Р.Б. оглашен је кривим због прекршаја из чл.332.ст.2. у вези чл. 332.ст.1.тач.7. Закона о безбедности саобраћаја на путевима и осуђен на плаћање новчане казне у износу од 10.000 динара, са обавезом плаћања трошкова прекршајног поступка у износу од 1.000 динара. Окривљеном су изречена 2 казнена поена, сходно чл.336.ст.3. ЗОБС-а на путевима.

Виши прекршајни суд је размотрио жалбу, ожалбену пресуду и остале списе предмета па је утврдио да су у првостепеном прекршајном поступку учињене битне повреде одредаба прекршајног поступка из чл.234.ст.1.тач.15. и ст.2. Закона о прекршајима, с обзиром да пресуда нема разлога о одлучним чињеницама, а дати разлози су нејасни и у знатној мери противречни, а на шта се основано указује и у жалби окривљеног. У конкретном случају пресуда је донета уз примену чл.85.ст.3. Закона о

прекршајима без саслушања окривљеног и без извођења других доказа, осим извршеног увида у Записник о контроли учесника у саобраћају, те за примену наведеног члана закона није било основа. У образложењу пресуде наведено је да је окривљени учинио прекршај из нехата, као и да је приликом одмеравања казне судија имао у виду околности под којима је прекршај учињен, а да окривљени до сада није прекршајно кажњаван, те су овако наведени разлози нејасни, обзиром да окривљени није саслушан у првостепеном поступку. Такође, првостепени суд није дао разлоге о одлучној чињеници на основу чега је утврдио одговорност окривљеног за изазивање саобраћајне незгоде, те је из свих наведених разлога овај суд донео одлуку да, применом чл.244. Закона о прекршајима, побијану пресуду укине и предмет врати на поновни поступак.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж.3846/12, од 09.03.2012. год.)

5.

Предузетничка радња није правно лице и као таква не може самим тим ни бити ослобођена кривице.

Из образложења:

Пресудом првостепеног прекршајног суда окривљени Ђ.М., као предузетник, оглашен је кривим за прекршај из чл.328.ст.1.тач.30. у вези чл.246.ст.1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима и осуђен на новчану казну, применом чл.40. Закона о прекршајима, у износу од 20.000 динара, Т.З., као возач, оглашен је кривим за прекршај из чл.332.ст.1.тач.91. ЗОБС-а на путевима и осуђен на плаћање новчане казне, применом чл.40. Закона о прекршајима, у износу од 50.000 динара, са обавезом плаћања трошкова прекршајног поступка у износу од по 1.000 динара. Истом пресудом СТПР „Ђ”. Као правно лице ослобођено је кривице за прекршај из чл. 326.ст.1.тач.57. у вези чл.246.ст.1. ЗОБС-а на путевима, а сходно чл.218.ст.1.тач.3. Закона о прекршајима, јер није доказано да се ради о правном лицу.

Виши прекршајни суд је нашао да није било основа да СТПР „Ђ” буде ослобођен кривице применом чл.218.ст.1.тач.3. Закона о пре-

кршајима, јер се из списка предмета неспорно утврђује да је реч о предузетничкој радњи, али је нашао да је реч о повреди закона која може бити отклоњена и без укидања првостепене одлуке, због чега је донео одлуку да пресуду у овом делу преиначи и прекршајни поступак против СТПР „Б” обустави, на основу чл.216.ст.2. Закона о прекршајима.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж.8634/12, од 15.03.2012. год.)

6.

Непотпуно утврђено чињенично стање у смислу чл.236. Закона о прекршајима као разлог укидања пресуде којом је окривљени кажњен за прекршај из чл. 333.ст.2.тач.26 у вези чл.62.ст.1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима.

Из образложења:

Пресудом првостепеног прекршајног суда окривљени М.В. из Ниша оглашен је кривим за прекршај из чл.333.ст.2. у вези ст.1.тач.26. у вези чл.62.ст.1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима и осуђен је на новчану казну у износу од 6.000 динара и два казнена поена.

Окривљена С.Ж оглашена је кривом за прекршај из чл.333.ст.2. у вези ст.1.тач.9. у вези чл.32.ст.2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима и осуђена на новчану казну у износу од 6.000 динара и два казнена поена.

У току поступка је неспорно утврђено да је окривљени М.В. паркирао своје возило непрописно с обзиром да је приликом саслушања признао да је паркирао возило противно знаку „забрањено паркирање и заустављање”. Оно што је спорно у конкретном случају је положај паркираног возила и да ли је такав положај представљао сметњу за нормално одвијање саобраћаја, односно да ли је проузроковао саобраћајну незгоду.

Првостепени суд је за саобраћајну незгоду огласио кривим и С.Ж. која је управљала аутобусом и М.В. који је управљао путничким возилом „Пежо 406”, међутим у конкретном случају нема довољно доказа да је за незгоду крив М.В.

Из напред наведених разлога Виши прекршајни суд је укинуо првостепену пресуду у смислу чл.244. Закона о прекршајима, те ће прво-

степени суд у поновном поступку извршити суочење између окривљеног М.В. и возача „Ланчије” Љ.Р., а такође и Љ.Р. са С.Ж. на околности где се у моменту саобраћајне незгоде налазило возило, односно да ли је исто било паркирано на тротоару или не, јер управо од те чињенице односно од положаја тог возила зависи постојање бића прекршаја који се окривљеном ставља на терет, а такође је потребно утврдити и његов допринос саобраћајној незгоди с обзиром на претходно утврђено чињенично стање, а затим донети одговарајућу одлуку.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж.9841/12, од 27.03.2012. год.)

7.

Не може се сматрати као изјава окривљених писана одбрана коју је уместо окривљених потписао и печатао бранилац (битна повреда из чл. 234.ст.1.тач.3. Закона о прекршајима)

Из образложења:

Пресудом првостепеног прекршајног суда окривљено правно лице оглашено је кривим за прекршај из чл.334.ст.1.тач.1. Царинског закона за који је осуђен на новчану казну од 20.000,00 динара, а окривљено одговорно лице у правном лицу оглашено кривим за прекршај из чл. 334. ст.1.тач.1. у вези ст.2. Царинског закона и осуђен на новчану казну у износу од 10.000,00 динара. Окривљени су обавезани и на плаћање трошкова прекршајног поступка у износу од по 1.000,00 динара.

По мишљењу Вишег прекршајног суда основани су наводи из жалбе браниоца окривљених да је повређено право на одбрану окривљених и да је тиме учињена битна повреда одредаба прекршајног поступка из чл.234.ст.1.тач.3. Закона о прекршајима, јер првостепени суд није могао писмену одбрану, коју је по пуномоћју доставио бранилац окривљених адв. М.С, сматрати као изјаву окривљених. Ово из разлога што према одредби чл.108.ст.4. Закона о прекршајима окривљени има право да се брани сам или уз стручну помоћ браниоца, а према чл.109.ст.1.истог закона, окривљени може узети за браниоца адвоката, док је чл. 109.ст.4. истог закона предвиђено да је бранилац дужан да поднесе пуномоћје суду, односно органу управе пред којим се води поступак. Из наведених закон-

ских одредби не произилази да бранилац уместо окривљених може дати одбрану, већ напротив оставља право окривљеном да се брани сам или уз стручну помоћ браниоца, али одбрану мора дати окривљени, па како је писмену одбрану дао бранилац окривљених, а што је супротно одредби чл.177. Закона о прекршајима, то је ожалбена пресуда морала бити укинута због учињене битне повреде одредаба прекршајног поступка.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж.8367/12, од 22.03.2012. год.)

8.

Прекршај из чл. 6.ст.3. Закона о јавном реду и миру (двориште породичне куће као јавно место у смислу Закона о јавном реду и миру)

Из образложења:

Пресудом првостепеног прекршајног суда окривљени Ђ.С. оглашен је кривим због прекршаја из чл.6.ст.3. Закона о јавном реду и миру и осуђен на плаћање новчане казне у износу од 7.000,00 динара. Истом пресудом окривљени је обавезан и на плаћање трошкова прекршајног поступка у паушалном износу од 1.000,00 динара

Закон о јавном реду и миру познаје три категорије јавних места: апсолутна јавна места, то су места на којима је слободан приступ неограниченом броју лица без икаквих услова (путеви, улице, тргови, средства јавног превоза...) ограничено апсолутна и отворена јавна места, у којима је приступ слободан под одређеним условима (спортски стадиони, игралишта, позоришне, биоскопске и концертне сале....) и привремена јавна места, то су земљишта или просторије у којима се одржавају јавни скупови. Јавним местом у смислу овог закона сматра се и место које је доступно видику са јавног места (балкони, терасе, дворишта и сл.). С тога је погрешан закључак жалиоца да прекршај, који се окривљеном ставља на терет, није учињен на јавном месту и да стога нема елемената прекршаја у његовој радњи. Осим тога чињење прекршаја из области јавног реда и мира, не везује се само за јавно место (пут, улицу и сл.), већ и за узнемирење грађана и нарушавање њиховог спокојства. Двориште породичне куће доступно је јавности, у смислу да поред истог про-

лазе грађани који могу да чују и виде шта се дешава у дворишту, а које дешавање може да изазове њихово узнемирење и непокојство. Саслушани сведоци, од којих је један био у свом дворишту, као и оштећени, изјавили су да су понашањем окривљеног били узнемирени.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж.8269/12, од 29.03.2012. год.)

9.

Погрешна примена одредбе чл.17.ст.4. Закона о прекршајима као разлог укидања првостепене осуђујуће пресуде (битна повреда из чл.234.ст.2. Закона о прекршајима)

Из образложења:

Пресудом првостепеног прекршајног суда окривљено правно лице оглашено је кривим за прекршај из чл.60.ст.1.тач.3. Закона о порезу на додату вредност за које је осуђено на новчану казну у износу од 60.000,00 динара, а окривљено одговорно лице у правном лицу С.С. је применом чл.218.ст.1.тач.3. Закона о прекршајима ослобођена кривице за прекршај из чл.60.ст.2. у вези ст.1.тач.3. истог закона. Окривљено правно лице је обавезано на плаћање трошкова поступка у износу од 1.000,00 динара, а окривљено одговорно лице је ослобођено трошкова поступка.

Повреда одредаба прекршајног поступка из чл. 234.ст.2. Закона о прекршајима огледа се у томе што првостепени судија није правилно применио одредбу чл.17.ст.4. Закона о прекршајима, а што је утицало на законито и правилно доношење одлуке. Према одредби чл.17.ст.4. Закона о прекршајима, правно лице је одговорно за прекршај учињен скривљено предузетом радњом или пропуштањем дужног надзора од стране органа управљања, одговорног лица или другог лица које је у време извршења прекршаја било овлашћено да поступа у име правног лица. Дакле, услов за одговорност правног лица је да мора постојати одговорност одговорног лица у правном лицу, јер без одговорности одговорног лица нема одговорности ни правног лица.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж.5797/12, од 22.03.2012. год.)

10.

Прекршај из чл. 331.ст.1.тач.75. Закона о безбедности саобраћаја на путевима – место извршења .

Из образложења:

Пресудом првостепеног прекршајног суда ослобођена је кривице окривљена Ц.Ж. за прекршај из чл. 331.ст.1.тач.75. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, док трошкови поступка падају на терет суда који је донео пресуду. За постојање прекршаја из чл. 331.ст.1.тач.75. Закона о безбедности саобраћаја на путевима мора неспорно да се утврди да је власник возила знао да је лице коме даје возило на управљање под дејством алкохола, а такође мора да се утврди време када му возило даје и место на коме то чини, јер су то битни елементи прекршаја. Место где се врши контрола и време када се контрола врши, а којом се утврђује да је возач под дејством алкохола и да управља возилом које није у његовом власништву, не може да буде место и време чињења прекршаја напред наведеног који се ставља на терет власнику возила, осим ако се власник не налази у возилу у моменту контроле.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж.5259/12, од 28.02.2012. год.)

11.

О роби која је привремено одузета у прекршајном поступку треба одлучити код доношења решења којим се обуставља прекршајни поступак због смрти учиниоца.

Из образложења:

Решењем Прекршајног суда од 18.02.2011. године обустављен је прекршајни поступак против окривљеног МП, због сумње да је учинио прекршај из члана 334. став 1. тачка 1. Царинског закона, јер је користио неприпадајућу саобраћајну дозволу возила које никада није регистровано

у земљи, а решење је донето на основу члана 216. став 1. тачка 7. Закона о прекршајима, јер је окривљени умро.

У образложењу решења је наведено да је ПУ Ваљево поднела захтев за покретање прекршајног поступка дана 31.08.2009. године, те да је поступак покренут за прекршај из члана 334. став 1. тачка 1. Царинског закона.

Не коментарише се да је при покретању поступка одлучено да се привремено одузме предметно возило, већ се наводи да је возило стављено под царински надзор.

1. Цитирају се одредбе члана 5. став 1. тачка 11. Царинског закона („Службени гласник РС”, број 18/10), да је царински надзор скуп мера које предузима царински орган у циљу примене царинских и других прописа на робу која подлеже царинском надзору.

Из наведеног се закључује да суд није донео мериторну одлуку о кривици окривљеног већ је поступак обуставио због смрти окривљеног, па да суд није надлежан да донесе одлуку о враћању одузетог возила будући да из цитираних прописа произлази да је само Управа царина овлашћена да одлучи о даљем поступању у вези привремено одузетог предмета који је стављен под царински надзор.

Против наведеног решења Царинарница Шабац је изјавила жалбу због битне повреде одредаба поступка, истичући да се ради о прекршају са заштитном мером по члану 385. став 1. Царинског закона, а истоветну одредбу садржи члан 298. став 1. Царинског закона који је на снази, а по том члану смрт окривљеног није сметња за заштитну меру, јер се по ставу 4. тог члана роба одузима осим у случају наступања апсолутне застарелости. Уједно је поднет захтев за враћање у пређашње стање, када је Царинарници достављено решење за које је наведено да је правноснажно, а у захтеву се наводи да им решење није достављено пре правноснажности и ускраћено им је право на жалбу.

Прекршајни суд је донео решење од 10.02.2012. године којим не дозвољава повраћај у пређашње стање, наводећи да је Царинарница Шабац на основу захтева за покретање прекршајног поступка ПУ Ваљево дана 21.10.2009. године донела одлуку о покретању прекршајног поступка, па је решење достављено ПУ Ваљево а не Царинарници Шабац, која није третирана као подносилац захтева, нити је поступак покренут по члану 72. став 2. ранијег Закона о прекршајима, па им није ускраћено право на жалбу, нити постоји оправдан разлог да се захтев уважи.

Царинарница Шабац је и на наведено решење изјавила жалбу, истичући да у целости није одлучено о захтеву и не може се поступити

са робом која је предмет прекршаја, што је противно члану 385. став 1. Царинског закона важећег у време извршења прекршаја, односно члану 298. став 1. Царинског закона који сада важи.

Разматрајући списе предмета заједно са изјављеном жалбом на решење којим се не дозвољава повраћај у пређашње стање и потом решење којим је прекршајни поступак обустављен, Виши прекршајни суд је, по оцени навода и предлога изнетих у жалби, нашао следеће.

Закон о прекршајима у члану 129. питање враћања у пређашње стање везује за право жалиоца који има право жалбе, који пропусти рок за жалбу, дакле закон има у виду да је одлука уручена, па је поступљено противно тој законској одредби када је одлучено о захтеву Управе царина Царинарнице Шабац, као да се ради о враћању у пређашње стање, а при том је образложено да том органу одлука није достављена, из разлога што немају право жалбе, већ полиција која је подносилац захтева за покретање прекршајног поступка. Наиме, субјекту коме неспорно одлука није уручена не може ни тећи рок за жалбу, па иако је Царинарница Шабац упутила захтев за враћање у пређашње стање, не значи да је требало одлучивати као да се ради о субјекту који на то има право, већ је захтев као такав беспредметан и треба одлучити о поднетој жалби, што је независно од основаности саме жалбе. Зато је Виши прекршајни суд укинуо решење којим је одлучено да се не дозвољава повраћај у пређашње стање, уз контрадикторан навод да подносиоцу таквог захтева није ни уручено решење, јер он како се наводи нема право жалбе, већ полиција која је поднела захтев за покретање прекршајног поступка.

Разматрајући потом питање допуштености и основаности права жалбе Управе царина Царинарнице Шабац на решење о обустави поступка због смрти учиниоца, при чему није одлучено о привремено одузетој роби, Виши прекршајни суд налази да када се ради о поступку поји је покренут по ранијим прописима, питање права жалбе треба посматрати по члану 306. став 1. Закона о прекршајима који је у примени од 1.01.2010. године, наиме да се поступак наставља по том закону, те да се и то питање по њему цени, а не по ранијим прописима. Дакле, ако сада Управа царина по Царинском закону има овлашћења подносиоца захтева за покретање прекршајног поступка, она има и право жалбе на одлуке које прекршајни суд донесе у преузетим поступцима и предметима.

Код доношења решења којим је обустављен прекршајни поступак, због смрти учиниоца, суд није имао у виду да се ради о прекршају из члана 334. став 1. тачка 1. Царинског закона, за који није по члану 385.

став 1. истог закона прописана заштитна мера о којој одлучује суд, а по ставу 4. истог члана је могуће одузимања и када се поступка не заврши пресудом којом се окривљени оглашава кривим, јер постоје законске сметње за вођење поступка. Наведно произлази из члана 48. став 6. Закона о прекршајима. Поред тога, суд се не може позивати на мере царинског надзора, ако је роба привремено одузета по закључку од 21.10.2009. године, јер о роби која је по члану 205. Закона о прекршајима привремено одузета одлучује суд а не царински орган управе. То првостепено решење чини неразумљивим и у питању је битна повреда поступка из члана 234. став 1. тачка 15. Закона о прекршајима.

Правилно је обустављен поступак по члану 216. став 1. тачка 7. Закона о прекршајима, када је утврђено да је учинилац умро, али се суд у образложењу неправилно позива на овлашћења царине у вези царинског надзора, јер се овде ради о привременом одузимању робе по Закону о прекршајима, а исто тако се неосновано наводи да је одлучно да није утврђена кривица окривљеног и није о томе донета мериторна одлука, па да је наводно царински орган надлежан за враћање привремено одузетог возила, већ о томе одлучује суд, било да донесе одлуку о одузимању или враћању царинске робе која је према изведеним доказима неспорно предмет прекршаја недозвољеног увоза без пријаве царини.

Међутим, како по члану 48. став 6. Закона о прекршајима, када се поступак не заврши пресудом којом се окривљени оглашава кривим, а постоји основ за заштитну меру одузимања предмета, о томе се доноси посебно решење, суд је требао то констатовати, да ће се такво решење донети, ако нађе основ за заштитну меру, а у противном је надлежан да одлучи да се роба врати.

Зато првостепени прекршајни суд треба да поново одлучује у предметној ствари, ценећи да ли су испуњени услови из члана 48. став 6. Закона о прекршајима и члана 285. став 6. Царинског закона, за изрицање заштитне мере, те да отклони неразумљивост решења по наведеном питању.

Виши прекршајни суд, Прж. 7527/12 од 30. марта 2012)

12.

Окривљени који је дошао у посед страног возила и за то одговара, неосновано се позива на продавца чији идентитет није потврђен у поступку.

Из образложења:

Према изреци оспораване пресуде окривљени је крив што је дана 30.04.2010. године на подручју Београда, пијаца Бубањ поток, примио од НН лица предметни мотоцикл страног порекла, без регистарске ознаке и пратеће документације, са налепницом о регистрацији до 2008. године, процењене вредности од 1.237.721 динара, за који мотоцикл је знао да није пријављен царинским органима Републике Србије приликом уноса у царинско подручје, у смислу члана 64. став 1. Царинског закона, те да представља предмет прекршаја, чиме је учинио прекршај из члана 334. став 1. тачка 1. у вези члана 332. став 3. Царинског закона.

За прекршајну кривицу по члану 332. став 3. Царинског закона је одлучан пријем робе за коју пријемник може знати да је унета у земљу без прописаног увозног поступка и без плаћања царинских дажбина, па је окривљени одговоран за прекршај из члана 334. став 1. тачка 1. у вези члана 332. став 3. Царинског закона, јер царински прекршај чини ко не пријави царинском органу робу коју уноси у царинско подручје (члан 16. став 3. и члан 64. став 1), док одредба члана 332. став 3. Царинског закона каже да се саучесницима сматрају лица која су примила предмете за које су знали или су могли знати да су предмет прекршаја.

Не стоји навод жалбе да је одлучно да ли је окривљени мотоцикл купио од НН лица или СМ, чији идентитет иначе у поступку није потврђен, ако се окривљени позвао да је то лице које је као продавца упознао на пијаци, већ су битни подаци и документација возила, да је мотоцикл који потиче из иностранства затечен и према записнику о нађеном стању код преузимања није имао регистрацију, да је окривљени код куповине према одбрани видео страну регистрацију коју је продавац скинуо, да би се окривљени у поступку позвао на конкретну страну регистрацију, што не мења стање ствари, ако се не ради о домаћој регистрацији и возило није пријављено код увоза царини. Које је лице возило увезло није одлучно, већ окривљени одговара за радње долажења у посед тог возила на наведени начин, а како је држављанин Србије и борави у Србији, неосновано се

позива на словеначко држављанство, јер му то не даје право да мотоцикл купи и неопарињен користи у земљи.

(Виши прекршајни суд, Прж. 5918/12 од 30. марта 2012)

13.

Кривица окривљеног се везује за радње које је он предузео, а не кривицу лица од кога је царинску робу купио, за чије радње је потребно да је окривљени могао знати.

Из образложења:

Оспораваном пресудом окривљени оглашен је кривим за прекршај из члана 296. у вези члана 292. став 1. тачка 3. Царинског закона, извршен на начин и у време као је наведено у изреци тог решења, па је осуђен на новчану казну од 150.000,00 динара и изречена је заштитна мера одузимања предмета прекршаја и то возила описаног у изреци пресуде, а окривљени је обавезан да плати трошкове поступка и то паушал од 700 динара.

Против првостепене пресуде окривљени је изјавио жалбу, наводећи да је возило купио од сина извесног С.С. чији отац је возило увезао и он је починилац овог прекршаја, возило је продао његов син и обећао да ће за два дана донети документацију, а жалилац је брзоплето поверовао да је возило пријављено царини. Поставља и питање како је утврђена вредност возила, обзиром на старост возила и садашњу вредност, имајући у виду да је возило купио за 580 еура, па предлаже да се бар казна делом умањи.

Виши прекршајни суд је, по оцени навода и предлога изнетих у жалби, нашао да је жалба неоснована.

Првостепени суд је након спроведеног прекршајног поступка и оцене изведених доказа правилно утврдио да је окривљени крив што је неутврђеног датума у периоду од јануара 2011. године до 11.04.2011. године у Степојевцу купио предметно возило немачких регистарских ознака, за које возило је имајући у виду дате околности могао знати да представља предмет прекршаја из члана 292. став 1. тачка 3. Царинског закона, чиме је учинио прекршај из члана 296. у вези члана 292. став 1. тачка 3. Царинског закона.

Неосновано се у жалби истиче да окривљеног извињава чињеница да је отац продавца возила учинилац прекршаја увоза возила без пријаве царини, односно прекршаја из члана 292. став 1. тачка 3. Царинског закона, ако је неспорно да возило није пријављено царинским органима и да је имало страну регистрацију, те да је као такво био предмет куповине, као и да је окривљени као купац на основу наведеног могао знати да возило није пријављено нашим царинским органима ради увозног царинења, чиме је учинио прекршај из члана 296. у вези члана 292. став 1. тачка 3. Царинског закона. Кривица окривљеног, према законском обележју прекршаја, везује се за његову могућност знања да возило није пријављено царини те пријем и коришћење таквог возила, а не утврђеност ко је возило увезао без пријаве царини и непосредну кривицу тог лица, већ је кривица индивидуална, наиме окривљени одговара за своје предузете радње које у конкретном случају нису спорне, па су неосновани наводи жалбе који се на то односе.

Вредност возила је утврђена комисијски од стране царинских органа, при чему се у записнику наводи да је цењено да је возило произведено 1996. године, односно узета је у обзир старост возила, па се та вредност не доводи у сумњу наводом о томе колико је окривљени возило купио, при чему треба имати у виду да је у питању нелегално возило и да продајна цена не мора одговарати царинској вредности, што говори да се наведени наводи жалбе не могу прихватити као основани и од утицаја на правилност одлуке.

(Виши прекршајни суд, Прж. 6584 /12 од 30. марта 2012)

14.

Возач не чини прекршај из члана 330. став 1. тачка 8. Закона о безбедности саобраћаја на путевима уколико саопштење о времену и трајању изречене заштитне мере није достављено у складу са законом.

Из образложења

Окривљени је пресудом прекршајног суда у Р. оглашен кривим и кажњен због тога што је дана 01.05.2011. године око 03,20 часова, у И, у улици Г, управљао путничким возилом марке „Пежо 206” регистарске

ознаке **** за време трајања заштитне мере забране управљања моторним возилима „Б” категорије од 14.03.2011. до 14.06.2011. године, што је квалификовано као прекршај из члана 330. ст. 1. тач. 8. Закона о безбедности саобраћаја на путевима. Наведени прекршај чини возач који у саобраћају на путу управља моторним возилом за време трајања заштитне мере забране управљања моторним возилом. Међутим, одредбама о извршењу мере забране управљања у члана 202. ст. 3. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, прописано је да се заштитна мера забране управљања моторним возилом сматра извршеном када територијално надлежна организациона јединица Министарства унутрашњих послова, на основу правоснажне одлуке суда који је меру изрекао, то возачу саопшти у писаној форми и тај податак евидентира у регистар возача којима је изречена заштитна мера. Надаље, одредбама члана 6. ст. 1. Правилника о извршењу мере забране управљања моторним возилом прописано је да овлашћени радници министарства, на основу података из регистра, у складу са законом, без одлагања, а најкасније у року од 5 дана од дана евидентирања мере, достављају саопштење о времену и трајању изречене мере.

Доказима изведеним у прекршајном поступку у односу на прекршај из члана 330. ст. 1. тач. 8. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, утврђено је да је окривљеном у регистру о изреченим мерама возачу, евидентиран податак о заштитној мери забране управљања моторним возилом „Б” категорије у трајању од 3 месеца, дана 25.02.2011. године, те да мера почиње да тече по протеклу 15 дана од дана пријема саопштења и траје до истека периода за који је изречена, **али овај податак није саопштен окривљеном на начин како је то прописано законом.** Наиме, из службене белешке Полицијске станице И. од 25.02.2011. године, произлази да је патрола Полицијске станице И, покушала да уручи обавештење о трајању изречене забране управљања моторним возилом окривљеном и исти је одбио да прими саопштење, а накнадно дана 28.02.2011. године окривљени је приступио у Полицијску станицу И, такође са образложењем да не жели да прими саопштење, већ само да му се каже од када је под забраном. Међутим, овакво поступање полицијских службеника у погледу доставе саопштења прописане чланом 202. ст. 3. Закона о безбедности саобраћаја на путевима и чланом 6. ст. 1. Правилника о извршењу мере забране управљања моторним возилом, **не сматра се уредним достављањем у смислу одредаба члана 85. Закона о општем управном поступку.** Наведеним одредбама прописано је да ако лице коме је писмено упућено, односно одрасли члан

његовог домаћинства, одбије без законског разлога да прими писмено, или то учини лице запослено у државном органу, предузећу или другом правном лицу или адвокатској канцеларији, односно ако то учини лице које су за примање писмена одредили организација, насеље, група лица и други који немају својство правног лица, достављач ће писмено оставити у стану или просторији у коме је односно лице запослено или ће писмено прибити на врата стана или просторије и када је достављање извршено на овај начин, достављач ће забележити на доставници дан, час и разлог одбијања пријема, као и место где је писмено оставио и сматра се да је тиме достављање извршено.

Како достављање саопштења о времену трајања изречене мере забране управљања моторним возилом евидентирано у регистру о изреченим мерама возачу, није извршено у складу са одредбама члана 85. Закона о општем управном поступку, а окривљени у својој одбрани тврди да није знао да му је уписана заштитна мера забране управљања моторним возилом у регистар о изреченим мерама возачу, то по мишљењу овог Суда, на основу доказа изведених у прекршајном поступку, није доказано да је окривљени возилом управљао за време трајања изречене заштитне мере, чиме би учинио прекршај из члана 330. ст. 1. тач. 8. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, због чега је побијана пресуда преиначена на основу члана 243. Закона о прекршајима и окривљени Ћ. Д. из И, на основу члана 218. ст. 1. тач. 3. Закона о прекршајима, ослобођен кривице за наведени прекршај.

(Пресуда Вишег прекршајног суда, Прж. бр. 9966/12 од 10.04.2012.год.)

Аутор сентенце:
судија Мирјана Тукар